

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

knytter sig så de nye bestemmelser i § 8, stk. 2, jfr. den nye § 13, hvorved det slås fast, at de dyrest arbejdende virksomheder ikke skal være prisbestemmende. Jeg troede egentlig, man måtte vente, at et sådant princip ville vinde almindelig anerkendelse fra alle sider. Jeg kan vanskeligt se, hvorledes man fra nogen side skulle kunne argumentere for det modsatte princip.

En af gevinsterne ved denne kommissions arbejde er jo, at vi har fået slået fast, hvorledes erhvervslivets folk, der arbejder praktisk med tingene, ser på problemerne. Ofte når disse problemkomplekser har været rullet op her i rigsdagen, har der været ligesom en tendens til, at visse partier har villet tage patent på at vide, hvad erhvervslivets ønskede, og hvad der tjente erhvervslivets interesser, og hvad der i konsekvens heraf vel måtte tjene samfundets interesser. Vi får nu konstateret, at et sådant monopol ikke eksisterer. Erhvervslivets folk har ud fra deres praktiske kendskab til tingene deres egen mening om sagen, som udmærket kan divergere temmelig betydeligt fra f. eks. de herrer Weikops og Axel Kristensens, for slet ikke at tale om, hvad det ærede medlem hr. Viggo Starcke måtte finde det passende at mene.

Der er blevet rettet enkelte spørgsmål til mig, som jeg skal forsøge at knytte nogle bemærkninger til.

Det ærede medlem hr. Weikop var ligesom det ærede medlem hr. Viggo Starcke inde på, at vi nu var kommet normale forhold nærmere, og at dette også måtte give sig udslag i en afvikling af priskontrolbestemmelserne. Det er jeg enig med det ærede medlem i, og det viser den politik, der er blevet ført, jo også. I den tid, jeg har været minister, er der blevet ophævet ca. 70 maksimalpris- og avanceordninger, som tilsammen omfatter en omsætning i detailhandelen på ca. 1 milliard kroner. Det er altså en ganske betydelig frihed, der her er givet. I den forrige regerings tid havde man ingen mulighed for at gøre noget sådant. Da blev der ganske vist også ophævet nogle ordninger, men der blev indført flere nye, end der blev ophævet gamle. Nu har man gennem det sidste års tid i stigende grad haft betingelser for at foretage sådanne ophævelser, og det er også sket. Vi har i øjeblikket 160—170 maksimalpris- og maksimalavanceordninger tilbage. 70 er altså faldet, og jeg synes, det er et ganske betragteligt skridt fremad.

Det ærede medlem hr. Weikop spørger, om det ikke er nok blot at fastslå, at urime-

lige priser o. s. v. er forbudt. Det kommer lidt an på, hvordan man tænker sig denne bestemmelse fortolket. Hvis den skal fortolkes, som man hidtil har fortolket § 8: at det kun er noget, der grænser til svindel, der er forbudt, vil jeg ikke anse det for tilstrækkeligt. Hvis man anlægger en videre fortolkning, vil jeg mene, at det nye stk. 2 i § 8 indeholder en begrænsning af det frie skøn. Det indsnævrer jo de rammer, indenfor hvilke myndighederne kan skønne om, hvad der er rimeligt og urimeligt. Det må være en fordel for erhvervslivet at få stk. 2 i § 8 med fremfor at have § 8, stk. 1, stående alene.

Flere af de ærede ordførere var inde på det, som berøres i kommissionsbetænkningen: at prismyndighederne måske foreløbig må udvide virksomheden. Her tænkes jo blot på, at hvis den omstændighed, at de nugældende kalkulationsregler i § 8 falder bort, skulle friste nogen erhvervsdrivende til prisstigninger og avancementstigninger, der måtte falde for brystet, ville den eneste mulighed eller i hvert fald den mest praktiske mulighed for at gribe ind herimod være § 13, altså fastsættelse af maksimalpris. Det er altså kun i tilfælde af, at der finder urimelige misbrug sted som følge af, at stk. 2 og 3 i § 8 falder bort. Det vil sige, at erhvervslivet selv i allerhøjeste grad er herre over, om der skal finde en sådan midlertidig udvidelse af maksimalprisansættelsen sted.

Det ærede medlem hr. Weikop spørger, om det er meningen, at virksomhederne skal ensrettes. Jeg må bebrejde det ærede medlem, at han anvender dette udtryk. Det er kedeligt, at man i forbindelse med denne virksomhed anvender udtryk, der smager af nazisme. Jeg erindrer, hvorledes det ærede medlem hr. Viggo Starcke ved en tidligere debat brugte et udtryk, som jeg tror var noget i retning af „gestapovirksomhed“, om priskontollens virksomhed. Det er urigtigt, at de mennesker, der udfører denne virksomhed, skal mistænkeliggøres gennem anvendelse af gloser af den art, og jeg tror udmærket godt, at vi kan argumentere rent sagligt om disse problemer uden at behøve at anvende gloser, der giver mindelser af denne art. Jeg er også fuldstændig sikker på, at det ærede medlem hr. Weikop overhovedet ikke tilsigter noget i den retning, men jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke greb det med stor begejstring som noget, der kunne udnyttes på agitationsmøder landet over.

Lad os ændre spørgsmålet således: Skal virksomhederne standardiseres? Her for-